

Eight poems by Helena Sinervo

Translated by Agneta Enckell

Ur Rymdrosor (Avaruusruusuja) WSOY 2014

Att stunden a i en punkt a någonstans i rymden
ett ljus som färdats från Solen genom tomheten
förvandlas till kemisk energi,
som levande celler använder för sitt arbete.
Det är underbart, eller hur, som en med Jorden kolliderad
jättelik rymdros, som en med Jorden kolliderad
väldig rymdpergola, som en med Jorden kolliderad
väldig rymdvinterträdgård,
underbart, väldigt, förunderligt,
att som biprodukt föds känslor och begär
som försätter djurceller i rörelse, jagar dem från objekt till objekt
 med *spanielögon*, deras milda, djupt trängande blickar,
som i trångmål, likt under trappstenen blottade gråsuggor,
 flyr hit och dit?

Ur Sånger av fel art (Väärän lajun laulut) WSOY 2010

I PINGVINPARADEN

Havet hostade upp den på stranden tiotals meter till vänster om den övriga flocken,
sög åter ut den i vågorna som om det hade samlat spott i sin väldiga gom,
hostade igen, och fågeln kröp fram ur havets barder över algerna
och reste sig upp på sanden, stapplade några steg.

Strålkastarna bländade den, dess fot famlade, svek,
de andra vandrade redan i energiska led till sina bon,
där man kunde höra ungarna pipa.

Hela stranden vandrade och pep, buskarna, sanddynerna,
grästofsarna frasade när pingvinerna efter en lång fiskefärd
styrde mot sina bon för att mata avkomman
och förstärka hängivenhetens band.

Utom den som inte visste vart den skulle ta vägen
utan stod framför läktaren och bländad gapade mot publiken,
likt en filmstjärna som glömt sina repliker,
Jack, Meryl, Humphrey, vad allt de nu heter.

Räven nappar den, om den stannar där,
så ängslades jag, det var fråga om bara några sekunder.

Gå, gå, skyndade jag på och betraktade dess fenlika, hängande vingar,
där den stod skyddlös framför oss, utkastad i ett främmande element
den oövervinnerliga simmaren, vacklande nu utan hovduglighet.

Heja Jack, viskade jag, gå nu gå!

Du är uråldrig men det är ju hela västvärlden.

Landskapet böljade under kvällshimlen, landskapets kör
(den grekiska!) rörde på sig, trollade och besvärjde,
och titta nu, hu underligt, ur havens kvarlåtenskap sipprade en droppe
livgivande elixir fram på pingvinens näbb,
varelsen samlade sina sista krafter och fortsatte färden
 på den mörka, gränslösa stranden.

KORTET

Jag såg din bild i tidningen igår, och idag,
fastän det är fråga om en tragisk olycka
och du visst undviker oss släktingar,
fick jag lust att säga dig två saker:
En sångare måste alltid ha ett leende på läpparna,
och ditt leende säljer inte om du inte snart låter fixa tänderna.
Dessutom borde du sitta på en sten och lyssna
hur dina inre tänder mal.
Inget kan jämföras med det! Speciellt om morgonen,
när man kan stirra ut mot fjärden och se hur stor den är,
en väldig färgad lins ur vilken solens iris lösgör sig
för att undersöka den här stadens människor.
Låt aldrig samma fasa vandra samma stig tre gånger,
det lämnar skogsmaskinsspår i hjärnan, däremot
borde du gå dessa stigar, över vattnet
ser man allt i ett annat ljus, precis allt:
en rödhake kvittrar hämningslöst, sippor, lungörter!
Jag vet vad jag talar om, också jag
har läst en liten varelses tass.

SCHIBBOLET

Jag har sökt ett lösenord
som skulle öppna filerna
och rädda liv
som Gileads sje,

men jag hittar bara stenar som
skriker invid strömmen,
snö på stenarna,
ett nyckelbarn i snön,

och det barnet är tungolöst,
bara tänder och käkben
suger på tummen
och vet det ordet.

Tre dikter ur Bokföring (Tilikirja) WSOY 2005

Far sade att en flicka inte kan bli läkare,
fastän han själv gick hos en kvinnlik sådan
för att låta undersöka puttrandet i tolvfingertarmen.
Han har aldrig haft någon sjukdom,
inte en enda skada, utom den gången då han
under ett tävlingslopp på 100 m fick en bristning i foten
och som siste man kom linkande i mål;
min bror satt bland åskådarna och skämdes.
Man observerade, tog provbitar,
alla former av cancer uteslöts, en i taget.
Far sade om läkarna att "it väit tjelgan na beter
en gåbban, aschöle bare knepper".
I allt hade han rätt, nästan, och nu observerar
också jag, med ord, tar provbitar och utesluter
utan att veta just någonting.

I rättsmedicinska institutionens kapell,
där två svarta stolar stod bredvid varandra
framför den öppna kistan,
andades den maskinella ventilationen;
rörde kråset på min brors svepdräkt.
Jag höll andan och tänkte
att värme är ett villkor för all mening.
Jag måste nu i mitt minne bevara
den värme hans celler inte längre producerar.
Så som en hemlighet bevaras och delas.
Och ges som arv till dem som kommer
till platsen för vem vet vilken prövning.

Mina fötter snurrar redan runt i startgroparna av begär
att ila ner för vallarna bakom stadens murar
ner för slänten till stranden, med sjalen fladdrande,
som rusade jag iväg mot min älskade som kommer in med sitt skepp.
Jag lyffter upp ena benet på bordet och medan lårmuskeln tänjs
smakar jag på metaforen "dynans brud".
Jag känner ser du en tibetterrier, en tapper tik,
som under löptiden gnider sig själv mot en dyna.
Plaskvått blir begärets mjuka objekt, kvar
på sin plats men ändå ständigt undflyende lilla a.
Under dessa arbetsamma veckor av separation,
då den som stannat hemma delar sin värme
med min tröja och dyna
och jag, medan Sankta Marias klockor
slår, snusar i främmande lakan,
är det vår sak att dela hundens lott.

verkligheter

Ingen kan hålla en människa levande begravnen i ett fängelse stort som en likkista. Dokumentaristen ljuger, den som misstänkts för terrorism ljuger, det är den enda vettiga förklaringen. Låt oss byta kanal, vi byter till en där Pippi skrattar, sticker modelldockans arm genom det ihåliga trädet och vinkar. Låt oss byta till en där män bakom den offentliga toaletten kysser varandra så det skvätter om munnarna. Här på den vita soffan finns plats för oss två, i lösgodispåsen på min mage finns salmiakbilar. Ta en karamell och låt den smälta på din tunga, svärta din röda mun. Den för terrorism misstänkta skjutsades till Syrien med ett privatplan som politiker och popstjärnor använder på sina turnéer. Ingen står ut nio månader i ett så litet utrymme med ansiktet under ett järn galler, under torterarens stövlar, bara berättelsen är för mycket. Låt oss byta kanal, vi byter till en där herdarna rakar naken ull i snöig skog!

HELENA
SINERVO

www.helenasinervo.fi/en